

Studiul 3: Unitate în Hristos

Sabat după-amiază, 11 iulie

De memorat:

„Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire.”

1 Corinteni 1:10.

Cei care observă fauna sălbatică știu că unele animale trăiesc în haite, în turme sau în colonii de diferite dimensiuni. De la lupi la delfini și până la furnicile-soldat, aceste vietăți tind să stea împreună. Cimpanzeii sunt mai ales cunoscuți pentru legăturile lor sociale strânse, conviețuind uneori în grupuri de la 15 până la 150 de membri. Totuși aceste relații nu sunt întotdeauna armonioase, iar uneori cimpanzeii se ceartă între ei.

Oamenii sunt într-o anumită măsură la fel, adică nu doar că tind să trăiască în grupuri, dar uneori se ceartă în cadrul acelorași grupuri. Și aceasta este o realitate chiar și în bisericile noastre. Se formează partide sau bisericuțe, adesea în jurul unui lider carismatic. Și chiar mai rău, aceste grupuri exclusiviste nu se înțeleg unul cu altul. Ai observat așa ceva în biserica ta?

Dacă da, atunci înțelegi problema cu care s-a confruntat Pavel în Corint. Săptămâna aceasta vom analiza capitolele 1 la 4 din 1 Corinteni, unde apostolul Pavel abordează problema certurilor din biserică și arată cum pot fi depășite, și anume, prin unitatea în Hristos.

Problema dezbinării în biserică

Apelul lui Pavel: „Să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire” (1 Corinteni 1:10) domină primele 4 capitole din 1 Corinteni. De fapt, majoritatea cercetătorilor sunt de acord că unitatea este tema centrală care leagă toate părțile acestei epistole.

1. Cum ne ajută 1 Corinteni 1:12-17 să înțelegem cât de absurd este să formăm nuclee exclusiviste în jurul unor lideri locali? Care este soluția lui Pavel împotriva acestor bisericiuțe?

1 Corinteni 1:12-17

¹² Vreau să spun că fiecare din voi zice: „Eu sunt al lui Pavel!” „Și eu al lui Apolo!” „Și eu al lui Chifa!” „Și eu al lui Hristos!”

¹³ Hristos a fost împărțit? Pavel a fost răstignit pentru voi? Sau în numele lui Pavel ați fost voi botezați?

¹⁴ Mulțumesc lui Dumnezeu că n-am botezat pe niciunul din voi, afară de Crisp și Gaius,

¹⁵ pentru ca nimeni să nu poată spune că ați fost botezați în numele meu.

¹⁶ Da, am mai botezat și casa lui Stefana, încolo, nu știu să mai fi botezat pe altcineva.

¹⁷ De fapt, Hristos m-a trimis nu să botez, ci să propovăduiesc Evanghelia: nu cu înțelepciunea vorbirii, ca nu cumva crucea lui Hristos să fie făcută zadarnică.

Pavel folosește cuvinte dure pentru a descrie lipsa de unitate dintre credincioșii din Corint. El folosește termenii grecești *schisma* („dezbinare”, 1 Corinteni 1:10) și *eris* („ceartă”, 1 Corinteni 1:11). Substantivul *schisma* (precum și verbul *schizō*, „a despărți/scinda”) este folosit și în alte locuri din Noul Testament pentru a descrie diferențele de opinie care duc la formarea de facțiuni sau găști. La rândul său, *eris* („ceartă”) apare adesea în listele de vicii pe care creștinii nu trebuie să le manifeste.

2. Ce alte păcate sunt menționate alături de *eris* („ceartă”, „gâlceavă”) în Romani 1:29; 13:13; 1 Corinteni 3:3; 2 Corinteni 12:20 și Galateni 5:20? Ce putem concluziona despre gravitatea situației?

Romani 1:29

²⁹ Astfel au ajuns plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase; sunt șoptitori

Romani 13:13

¹³ Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă

1 Corinteni 3:3

³ pentru că tot lumești sunteți. În adevăr, când între voi sunt zavisti, certuri și dezbinări, nu sunteți voi lumești și nu trăiți voi în felul celorlalți oameni?

2 Corinteni 12:20

²⁰ Fiindcă mă tem ca nu cumva, la venirea mea, să vă găsesc așa cum n-aș vrea să vă găsesc, și eu însumi să fiu găsit de voi așa cum n-ați vrea. Mă tem să nu găsesc gâlceavă, pizmă, mâinii, dezbinări, vorbiri de rău, bârfeli, îngâmfări, tulburări.

Galateni 5:20

²⁰ închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide,

Neînțelegerile din biserica din Corint au ieșit la iveală chiar și prin acțiuni la tribunale (1 Corinteni 6:1-3). „Spre rușinea voastră zic lucrul acesta”, le spune Pavel (1 Corinteni 6:5), referindu-se la aceste litigii între membri. De fapt, ei nu lăsau deoparte dezacordurile nici măcar când sărbătoreau Cina Domnului (1 Corinteni 11:17-22).

Problema lipsei de unitate între membrii bisericii este atât de îngrijorătoare, iar Pavel este atât de preocupat de aceasta, încât este prima problemă pe care o abordează în această scrisoare adresată corintenilor.

Reflectează asupra modului în care 1 Corinteni 1:12-27 ne ajută să înțelegem de ce disidența – formarea de partide, facțiuni sau tabere – este atât de periculoasă pentru unitatea bisericii! Ce poate face biserica ta locală pentru a evita această problemă?

1 Corinteni 1:12-27

- ¹² Vreau să spun că fiecare din voi zice: „Eu sunt al lui Pavel!” „Și eu al lui Apolo!” „Și eu al lui Chifa!” „Și eu al lui Hristos!”
- ¹³ Hristos a fost împărțit? Pavel a fost răstignit pentru voi? Sau în numele lui Pavel ați fost voi botezați?
- ¹⁴ Mulțumesc lui Dumnezeu că n-am botezat pe niciunul din voi, afară de Crisp și Gaius,
- ¹⁵ pentru ca nimeni să nu poată spune că ați fost botezați în numele meu.
- ¹⁶ Da, am mai botezat și casa lui Stefana, încolo, nu știu să mai fi botezat pe altcineva.
- ¹⁷ De fapt, Hristos m-a trimis nu să botez, ci să propovăduiesc Evanghelia: nu cu înțelepciunea vorbirii, ca nu cumva crucea lui Hristos să fie făcută zadarnică.
- ¹⁸ Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării, dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu.
- ¹⁹ Căci este scris: „Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți și voi nimici priceperea celor pricepuți.”
- ²⁰ Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbărețul veacului acestuia? N-a prostiț Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia?
- ²¹ Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii.
- ²² Iudeii, într-adevăr, cer minuni, și grecii caută înțelepciune,
- ²³ dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru iudei este o pricină de poticnire, și pentru neamuri o nebunie,
- ²⁴ dar pentru cei chemați, fie iudei, fie greci, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu.
- ²⁵ Căci nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii, și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decât oamenii.
- ²⁶ De pildă, fraților, uitați-vă la voi, care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales.
- ²⁷ Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari.

Axat pe Domnul Isus

3. Ce crezi că a vrut să spună Pavel în 1 Corinteni 1:10 prin îndemnul: „Să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire”?

1 Corinteni 1:10

¹⁰ Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire.

Formarea de grupuri disidente, dezbinarea, reprezenta în acest context o negare a loialității față de Hristos (1 Corinteni 1:10). Dumnezeu ne-a chemat „la părtășia cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru” (1:9). Domnul nostru este Hristos și trebuie să fim ancorați în El. Astfel, răspunsul la întrebările retorice ale lui Pavel: „Hristos a fost împărțit? Pavel a fost răstignit pentru voi? Sau în numele lui Pavel ați fost voi botezați?” (1:13) este un „Nu!” categoric. Noi am fost botezați „în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Matei 28:19).

Pavel menționează: „Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare, în parte, măduarele lui” (1 Corinteni 12:27, subl.ad.). Deși are multe părți – fiecare cu funcția sa –, trupul este în continuare unul singur și, pentru o bună funcționare, fiecare parte trebuie să-și îndeplinească rolul. Această metaforă arată că Pavel nu caută uniformitate, ci unitate. El dorește unitate în diversitate. Mai mult decât atât, el dorește unitate în ciuda diversității. Dar toate gândurile și opiniile trebuie supuse lui Hristos, Domnul nostru. Faptul că Hristos este Domnul nostru este atât de important pentru Pavel încât el subliniază acest concept în mod repetat, încă de la începutul epistolei (1:2,7,8,9,10). Astfel, înainte de a aborda problema dezbinării și a liderilor umani, Pavel accentuează că toți Îl avem pe Isus ca Domn. Biserica nu se axează pe conducători omenești. Creștinii sunt concentrați pe Isus Hristos.

Accentul pus pe domnia lui Isus, în primele versete din 1 Corinteni, ne ajută să înțelegem ce a vrut să spună Pavel prin cuvintele: „Să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire” (1:10). Termenul grecesc tradus prin „uniți” provine din verbul *katartizō*, care sugerează ideea de restaurare, de revenire a ceva la starea sa corectă. Când în jurul unor oameni se formează biserițe, relațiile din biserică mare trebuie să revină la starea lor firească, iar acest lucru se poate întâmpla doar prin unitate în Hristos și prin moartea față de sine pe care o implică.

În ultimele decenii, unele părți ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea au pus accent pe studiul biblic în grupe mici. Care este diferența dintre grupările disidente și grupele mici de studiu? Cum ne putem asigura că grupele mici nu se transformă în grupări disidente?

Înțelepciune și maturitate

În general, facțiunile apar din cauza unei păreri prea bune despre anumiți oameni, ceea ce este o amenințare serioasă pentru unitatea bisericii și pentru sănătatea spirituală a membrilor, deoarece o viziune distorsionată asupra lucrării creștine poate determina o importanță excesivă acordată anumitor conducători, în detrimentul altora. Consecința este o atmosferă de competiție, care poate dezbină biserica. Mai mult decât atât, dacă le acordăm conducătorilor umani un rol central pentru identitatea noastră creștină, riscăm ca Hristos să nu mai ocupe locul corect în viața noastră.

4. Cum descrie Pavel imaturitatea spirituală a corintenilor, în 1 Corinteni 3:1-4?

1 Corinteni 3:1-4

- ¹ Cât despre mine, fraților, nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovnicești, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumești, ca unor prunci în Hristos.
- ² V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari, căci nu le puteați suferi, și nici acum chiar nu le puteți suferi,
- ³ pentru că tot lumești sunteți. În adevăr, când între voi sunt zavistii, certuri și dezbinări, nu sunteți voi lumești și nu trăiți voi în felul celorlalți oameni?
- ⁴ Când unul zice: „Eu sunt al lui Pavel!” și altul: „Eu sunt al lui Apolo”, nu sunteți voi oameni de lume?

Pavel arată clar că maturitatea spirituală îl face pe credincios să aprecieze înțelepciunea lui Dumnezeu (1 Corinteni 2:6,7), care ne este comunicată prin Duhul (2:13) și care contrastează cu înțelepciunea acestei lumi (2:6), cu înțelepciunea omenească (2:13). Înțelepciunea lui Dumnezeu se face cunoscută prin crucea lui Hristos (2:1-4). Mai precis, înțelepciunea divină este revelată în suferința, în moartea și în învierea lui Hristos. Astfel, înainte de a-și relua apelul la unitate (3:1-17), Pavel dorește ca cititorii săi să recunoască nevoia de adevărata înțelepciune și maturitate în Hristos.

Creștinii înțelepți și maturi sunt oameni spirituali, nu lumești, nu ca niște copii (3:1). Ei compară lucrurile spirituale cu lucrurile spirituale, pentru că „lucrurile duhovnicești [...] trebuie judecate duhovnicește” (2:13,14). Creștinii înțelepți și maturi se hrănesc cu hrană solidă, nu cu lapte (1 Corinteni 3:2; compară cu Evrei

5:12). Credinciosul care „nu se hrănește decât cu lapte nu este obișnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuițare, să deosebească binele și răul” (Evrei 5:13,14). Creștinii înțelepți și maturi nu spun: „Eu sunt al lui Pavel!” sau „Eu sunt al lui Apolo” (1 Corinteni 3:4), referinduse la persoane diferite. În cele din urmă, acești oameni sunt, ca și ei, „împreună-lucrători cu Dumnezeu” (3:9). Noi, ca biserică, suntem ogorul lui Dumnezeu, clădirea Lui și templul Lui (3:9,16,17). Cu toții Îi aparținem lui Dumnezeu prin Hristos (3:11).

Care a fost experiența ta atunci când ai fost profund dezamăgit de cineva pe care l-ai admirat foarte mult? Ce lecții ai învățat?

O slujire ca a lui Hristos

5. Ce ne învață 1 Corinteni 4:1,2 despre perspectiva corectă pe care trebuie să o avem asupra conducătorilor umani?

1 Corinteni 4:1,2

¹ Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu.

² Încolo, ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui.

În 1 Corinteni 3:1-4, Pavel sugerează că dezbinările apar din lipsa maturității spirituale. Totuși, înainte de a aborda acest subiect, el afirmă: „Avem gândul lui Hristos” (1 Corinteni 2:16). Această expresie se referă probabil la modul de gândire și de acțiune al Domnului Hristos. Cu alte cuvinte, credinciosul are „gândul lui Hristos” atunci când gândește și acționează ca Hristos. Doar că nu este chiar atât de ușor să punem acest gând în practică în toate aspectele vieții, nu-i așa? În lumea greco-romană, exista multă competiție între figuri politice, filozofi, gânditori și conducători religioși. Dorința de apreciere culturală pare să fi determinat biserica din Corint să urmeze standarde seculare. Acest lucru poate fi un pericol și pentru biserica de astăzi.

6. Cum ne ajută Filipeni 2:5-8 să înțelegem expresia „gândul lui Hristos” (1 Corinteni 2:16)?

Filipeni 3:5-8

⁵ Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus:

⁶ El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu,

⁷ ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor.

⁸ La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.

1 Corinteni 2:16

¹⁶ Căci „cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-I poată da învățătură?” Noi însă avem gândul lui Hristos.

Ca în Corint, și în biserica din Filipi aveau loc divizări (Filipeni 2:1-4), poate într-o măsură mai mică. Filipeni 2:1-8 ne învață că o slujire ca a lui Hristos necesită moartea față de sine și față de ambițiile egoiste și căutarea binecuvântării altora mai presus de noi înșine, așa cum a făcut Domnul Isus. O astfel de slujire, ca a lui Hristos, este ceea ce Pavel a avut în vedere prin expresia „slujitori ai lui Hristos” (1 Corinteni 4:1). Această expresie poate transmite ideea că oamenii îi slujesc lui Hristos ca asistenți sau ca subordonați. Este clar că o concepție corectă despre conducătorii umani se bazează pe exemplul de conducere al Domnului Hristos. Slujitorii sunt descriși în continuare ca „ispravnici” (1 Corinteni 4:1,2). Un „ispravnic” este o persoană căreia i s-a încredințat administrarea proprietății altcuiva. Tot ce avem îi aparține oricum lui Hristos.

Meditează cu rugăciune la mesajul din Filipeni 2:5-8! Cum înțelegi mesajul despre dragostea jertfitoare a lui Dumnezeu pentru noi? De ce și noi avem nevoie să murim față de noi înșine în același mod, adaptat la sfera noastră?

Filipeni 2:5-8

⁵ Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus:

⁶ El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu,

⁷ ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor.

⁸ La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.

Un stil de viață care reflectă crucea

Faptul că nu ar trebui să formăm în biserică partide, mai ales în jurul conducătorilor umani, nu înseamnă că nu ar trebui să ne susținem conducătorii. Ar trebui să-i apreciem și să-i ajutăm pe cei care conduc lucrarea bisericii. Dumnezeu îi însărcinează pe oameni să-I îndeplinească lucrarea pe pământ. Conducătorii bisericii care manifestă un stil de viață ce reflectă supunerea reprezentată de Jertfa sunt demni să fie ascultați și urmați. Și aceasta deoarece doar Golgota are puterea de a răsturna orice formă manipulativă de control și a o înlocui cu supunerea față de Cuvântul lui Dumnezeu. Conducătorii asemenea lui Hristos Îi atribuie doar Lui succesul lucrării lor. În activitatea Sa de pe pământ, chiar și Domnul Isus, ca om, I-a atribuit lui Dumnezeu gloria (Ioan 17:4).

Potrivit lui Pavel, lucrarea creștină conștiințioasă trebuie să se întemeieze pe ceea ce putem numi o teologie a crucii. Crucea este revelația lui Dumnezeu cu privire la înțelepciunea și puterea Sa de a salva. În același timp, ea și demască înțelepciunea umană drept nebulie. În 1 Corinteni 4:1-13, Pavel exprimă clar cum arată o astfel de teologie a crucii. În primul rând, el indică faptul că Dumnezeu este Cel care stabilește standardul pentru conducerea creștină (4:1-5). În al doilea rând, el subliniază faptul că suferința este semnul distinctiv al adevăratei lucrări creștine (4:9,11-13). Această a doua idee merită dezvoltată.

7. Ce ne învață 2 Corinteni 11:23-28 și Coloseni 1:24 despre ce înseamnă să suferi de dragul lui Hristos?

2 Corinteni 11:23-28

²³ Sunt ei slujitori ai lui Hristos? – vorbesc ca un ieșit din minți. – Eu sunt și mai mult. În osteneli, și mai mult; în temnițe, și mai mult; în lovituri, fără număr; de multe ori în primejdii de moarte!

²⁴ De cinci ori am căpătat de la iudei patruzeci de lovituri fără una;

²⁵ de trei ori am fost bătut cu nuiiele; o dată am fost împrôșcat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am fost în adâncul mării.

²⁶ Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși,

²⁷ în osteneli și neazuri, în priveghiuri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsă de îmbrăcăminte!

²⁸ Și, pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate Bisericele.

Coloseni 1:24

²⁴ Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica.

Conducătorii creștini calcă pe urmele Domnului Isus, fiind dispuși să sufere pentru frații și surorile lor și la nevoie chiar să moară de dragul lucrării lor. Pavel se referă la el însuși și la Apolo ca la niște „osândiți la moarte” (1 Corinteni 4:9), spunând că sunt lipsiți de hrană și de apă, precum și „goi, chinuiți, umbl[ând] din loc în loc” (4:11). De asemenea erau insultați, persecutați, defăimați și au ajuns ca „gunoiul lumii acesteia, ca lepădătura tuturor” (4:12,13). Mai mult, afirmând ironic despre corinteni că sunt bogați, regi, înțelepți și distinși (4:8,10), Pavel demonstrează că mândria nu trebuie să-și găsească loc în adevărata conducere creștină, deoarece ea este rădăcina dezbinării în biserică (4:6).

Cât ai suferit de dragul lui Hristos, indiferent de rolul tău în biserică? Ce lecții poți descoperi în răspunsul tău?

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 2, „Instruirea celor doisprezece”

„Caracterul unitar și unitatea credincioșilor care alcătuiesc rămășița poporului lui Dumnezeu transmit lumii o convingere puternică în legătură cu faptul că ei dețin adevărul, că sunt poporul deosebit, ales, al lui Dumnezeu. Unitatea dintre ei răstoarnă planurile vrăjmașului, iar acesta este hotărât să o distrugă. Ceea ce face ca poporul lui Dumnezeu să fie una și să aibă o influență puternică este adevărul prezent, crezut în inimă și trăit în viață” (Ellen G. White, Mărturii pentru biserică, vol. 1, p. 327).

„Dumnezeu conduce un popor care să stea în perfectă unitate pe baza adevărului veșnic. Hristos S-a dat pe Sine Însuși lumii pentru a putea «să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune» (Tit 2:14). Acest proces de curățire are scopul de a elibera biserica de orice nelegiuire, de discordie și de dispută, pentru ca membrii ei să zidească, în loc să dărâme, și să-și concentreze energiile asupra mării lucrări care se află în fața lor. Dumnezeu dorește ca poporul Său să ajungă la unitatea credinței. Rugăciunea pe care Domnul Hristos a înălțat-o chiar înainte de a fi răstignit a fost ca ucenicii Săi să fie una, așa cum El și Tatăl sunt una, pentru ca lumea să creadă că Tatăl L-a trimis” (Ellen G. White, Mărturii pentru biserică, vol. 4, p. 17).

Zilnic: Iov 9 – 15; Ellen G. White, Dietă și hrană, cap. 23, „Alimentația cu carne, o consecință a păcatului” – „Pregătirea pentru luarea la cer”

1. Unde domnesc umbra morții și neorânduiala?
2. Față de cine nu era mai prejos Iov?
3. De ce spunea Iov: „Sunt gata să îmi apăr pricina”?
4. Cum își duce cel rău toate zilele vieții?
5. La ce lucruri le cere Domnul să renunțe celor din biserică rămășiței și de ce?